

üks wägga riwata ja häbbematta ellajas. Temma waenlane ei anna inimessele metsas rahhu (se on walge inimessele, mustad ei panne tedda tähhele, kas tedda mailmas on, wõi ollematta), lendab ümmer filmi, ja pirrifeb ümmer körwu, et sa ärra tüddid. Muidu temmast lahti ei saa, kui lö tedda surnuks. Mustad ei törju tedda mitte omma kallalt ärra, waid lassewad tedda rahhuga ninna all immeda, kus neid raggas leida on. Kui kerbesed nende ninna ei puhhastaks, siis olleks nemmad allati niwas. Kes sedda teab, kas se kerbes Jummalast seks lodud, et ta peab inimest waewama, ja musta mehhe ninna arrima, wõi on ta nende holetumatte laiskusse läbbi nenda nurjatumaks läinud; agga sedda meie teame küll, et need mustad mehhed ärrarälimatta roppased on, ja et nemmad ennast ialdesgi ei pesse. Nemmad wõiswad ennesse lehha jaggedaste raswa ja õlliga ja wärwivad film-näo sinniseks ehk kollaseks, kui wärwi kae pärrast on.

Nenda immelikkud kui Australia ellajad, on ka selle maa puud, poesad, rohhud ja keik, mis Jummal metsas ja põllu peal lassfeb kaswada. Seal on keik wastaolfa ja otse kui sellepärrast nenda lodud, et meie nähha saaksime kui üpris süggaw Jummal tarfus on. Meie peame, nende asjade peale wadates, Tawetiga hüüdma: „Kui suured on sinnu teud, Jehowa! Sa olled keik targaste

teinud, maa on täis sinnu pärrandusfi!“ — Meie puud aiawad süggise omma lehhed mahha, seal agga jäwad nemmad puu külge, ja koor saab mahha aetud. Sellepärrast näab mõnni puu wälja, kui üks wanna nirru sant, täis räbbalaid ja kaltfusi. Ja mis lehhed need fi on, mis need puud seal kannawad? Ei nad põlle õiged lehhed, egga õiged offad. Riisad ja pisseksed, terrawa otstega, krabbisewad need nahtjad lehhed tuule käes, kui olleks puu täis kuiwand erne kauni. Need lehhed ei olle ka rohkelised, waid allid, ja annawad wähhc warju. Mõnni puu on nenda raske, et ta wee sees põhja langeb; sedda süggü on need suured gummi^{*)}-puud. Üks nende seast kannab ka wilja, agga se willi ei tõlba mitte süa, sest ta on kõwra kui luu ja kont, kelle peale nugga ei alla; wäljas poolt on ta pehme, kui siidi rie. Meie pirniga ühte näggu, rippub ta wastaolfa, jämmeda otsaga puu külges.

Ka üks kenna kirsi-puu kaswab seal, agga imme küll: temma kiwvi ei olle mitte marja sees, waid wäljaspidi, marja külles. Süggawas metsade sees kaswawad waarmarja poesad, wägga illusa marjadega, agga kahju, et neid mitte sühhu ei wõi pista, sest nemmad on läbbi ja läbbi kuiwad

^{*)} Gummi on woi, mis ka meie maal plumi ja kirsi puud wälja aiawad.